

stavě. Již tato vada, která nejen stačí přivoditi úplný zmatek do otázky způsobu zastavení řečené parcely, nýbrž znemožnila obci jako straně účelnou obranu a nss-u spolehlivé přezkoumání nař. rozhodnutí, musila vésti ke zrušení jeho podle § 6 zák. o ss. Poněvadž pak tato nejasnost nedává poznati, zda nař. rozhodnutí je vskutku jen pouhým instancním vyřízením parcelačního projektu, tak jak o jeho schválení bylo žádáno, či není-li snad rozhodnutím o projektu jiném, jenž k obci zadán nebyl a o němž také komis. řízení nebylo provedeno, nemůže se nss za tohoto stavu zabývatí námitkou obce, že bylo rozhodováno per saltum, třeba že obci ani k této námitce legitimaci upříti nelze.

II. O stížnosti Václava B. uvážil nss toto:

Podle § 44 ob. fin. novely a § 12 pravidel pro vybírání obecních poplatků stavebních v M., povolených výnosem zsv-u ze 3. srpna 1923 předpisuje tyto poplatky obecní starosta, z jehož platebního rozkazu lze se odvolati k obecnímu zastupitelstvu a dále k bezprostřednímu úřadu dohlédacímu, t. j. osk, jejíž rozhodnutí je konečné.

V daném případě bylo st-li zamítavé usnesení osk intimováno s nesprávným právním poučením, že se může z něho i v části týkající se parcelačního poplatku odvolati k zsv. St-l se podle tohoto poučení zachoval, a také zsv o jeho nepřipustném odvolání meritorně rozhodl, ač byl povinen meritorní rozhodnutí odepříti a napadené usnesení zrušiti pro mylné právní poučení k němu připojené. Jest tedy rozhodnutí zsv-u nezákonné.

č. 8120.

Občanství státní (Podk. Rus): Úřad nemůže žádost za udělení čl. stát. občanství podle úst. zák. č. 152/26 zamítnouti již proto, že žadatel neprokázal, že je stát. občanem býv. Uherska.

(Nález ze dne 20. září 1929 č. 16.662.)

V ě c: Vilém a Marie B. v U. proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: — — — —

Žal. úřad zamítl žádost st-lů o udělení čl. státního občanství podle úst. zák. z 1. července 1926 č. 152 Sb. z důvodu, že st-lé nemohou prokázati, že jsou státními občany býv. Uherska. Tím dal žal. úřad na jevo své právní nazírání, že jest výlučně povinností strany, domáhající se udělení čl. stát. občanství podle cit. zák., aby prokázala, že jsou v její osobě dány předpoklady, za nichž cit. úst. zákon nárok na udělení čl. stát. občanství přiznává, že úřad adm. nestihá žádná povinnost spolupůsobiti při zjišťování skutečností, nárok na udělení čl. státního občanství podmiňujících, a že úřad, zamítaje žádost za udělení čl. stát. občanství, nemusí dovoditi, že předpoklady uplatněného nároku v osobě žadatelově skutečně dány nejsou, nýbrž může se

spokojiti prostým konstatováním, že strana předpokladů těch nemůže prokázati. Tento právní názor žalovaného úřadu jest však mylný.

V § 4 cit. úst. zák. č. 152/26 obsaženy jsou v 2 odst. předpisy, jaké údaje musí obsahovati žádost o udělení čl. stát. občanství podle tohoto zák. V odst. 4 cit. § pak se praví, že, nejsou-li údaje žádosti doloženy hodnověrnými listinami, úřad vyšetří a zjistí podmínky udělení čl. stát. občanství, při čemž může dáti přísežně vyslechnouti svědky, strany a použití všech dokazovacích prostředků podle zásad civ. proc. řádu.

Jest ovšem pravda, že mezi údaji, jež podle 2. odst. § 4 žádost za udělení čl. stát. občanství musí obsahovati, není uveden údaj o tom, že žadatel jest státním občanem býv. Uherska, která skutečnost je priméřným předpokladem nároku na udělení čl. stát. občanství, a že cit. předpis odst. 4 míří svojí souvislostí především na údaje podle odst. 2; nicméně však dlužno v předpisu tom spatřovati zásadu, kterou zákonodárce chce míti zachovánu při zjišťování všech předpokladů, nárok na udělení čl. stát. občanství podle uvedeného zákona podmiňujících. Vždyť ostatně cit. předpis 4. odst. sám, ač v úvodní větě mluví jen o údajích žádosti praví dále, že úřad vyšetří a zjistí podmínky udělení čl. stát. občanství, aniž tu jakkoli rozlišuje, a má tedy na mysli všechny předpoklady nároku, tudíž nejen ony, o nichž podle odst. 2. musí žádost obsahovati určité údaje, nýbrž i základní předpoklad nároku, že totiž žadatel jest státním občanem býv. Uherska.

Obsahem zásady, o níž právě učiněna zmínka, jest pak, že břímě průvodní o skutečnostech nárok podmiňujících nestihá výhradně stranu samu, nýbrž že úřad při zjišťování skutečností těch musí též spolupůsobiti a že pro neexistenci určitého nárok podmiňujícího předpokladu nemůže žádost za udělení čl. stát. občanství zamítnouti již tehdy, když existenci jeho nemohla strana prokázati, nýbrž teprve tenkrát, když ani šetřením úřadu samého existence jeho prokázána býti nemohla.

Žal. úřad, jak patrně z důvodu jeho rozhodnutí, vycházel z názoru opačného. Tímto svým mylným názorem sveden opomněl žal. úřad zjišťovati sám, zda st-lé jsou skutečně státními občany býv. Uherska, ač dle toho, co uvedeno, učiniti tak měl a také skutečně mohl, zvláště když bylo možno se nadíti, že výsledkem poručníka st-lů nebo osob, které by označil, budou moci býti zjištěny okolnosti, které by dovolily posouditi, zda snad děd st-lů nenabyl občanství býv. státu uher. na základě § 48 zák. čl. L:1879. Jest proto, když se tak stalo důsledkem nesprávného právního názoru žal. úřadu, výrok jeho, zamítající žádost st-lů jen proto, že st-lé sami nemohou prokázati, že jsou státními občany býv. Uherska, nezákonný.

Leč výrok ten jest svým obsahem i vadný. Byvše vyzváni, aby prokázali, že jsou státními občany maďarskými (výměr župního úřadu v Mukačevu z 26. ledna 1927), prohlásili st-lé jen, že o tom nemohou předložit žádného potvrzení, které prohlášení se ovšem nekryje s prohlášením, že existenci uvedené skutečnosti nemohou st-lé prokázati. Neměl proto žal. úřad k výroku, jak jej v nař. rozhodnutí učinil, že totiž st-lé sami uznávají, že existenci svého občanství býv. státu uher. nemohou prokázati, v obsahu prohlášení st-lů podkladu.